

Hoe de wereld perfect
functioneert zonder mij

Joost Vandecasteele

**HOE DE
WERELD
PERFECT
FUNCTIO
NEERT
ZONDER
MIJ**

De Bezige Bij Antwerpen

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Sebes & Van Gelderen Literair Agentschap te Amsterdam.

Herziene uitgave © 2012 De Bezige Bij Antwerpen
en Joost Vandecasteele

De Bezige Bij Antwerpen
Nassaustraet 37-41
B-2000 Antwerpen
info@debezigebijantwerpen.be

Vertegenwoordiging in Nederland
Uitgeverij De Bezige Bij
Van Miereveldstraat 1
NL-1071 DW Amsterdam
www.debezigebij.nl

Eerste druk: 2009 (De Arbeiderspers, Amsterdam)
Zesde druk: september 2012

Boekverzorging: Herman Houbrechts
Omslagbeeld: Elle Moss
Zetwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8542 444 4
NUR 303
D/2012/0034/1055

INHOUD

- **Hoe ik God uit het meisje kreeg** 7
- **Genesis: CityBis** 15
- **Nooit meer vrede** 25
- **Hoe de wereld perfect functioneert
zonder mij** 45
- **Hand tot mond** 101
- **Laatste gesprek met Brulletje** 113
- **Weer een dag zonder iets bij
te leren** 129
- **Waarom ik doe wat ik doe** 137
- **Negen** 145
- **Bijna-Mens** 173
- **Falen als de beste** 203
- **Verantwoording** 223

Hoe ik God uit het meisje kreeg

En de ochtend daarop kleefde nog steeds op mij de geur van sigaretten en goedkoop glijmiddel. Zo was ik in staat mij alles te herinneren. Tot in de kleinste details.

Detail nummer één. Ze was absoluut anders dan de anderen. Ze was lang en donker en schoon en ongelooflijk gelovig. Heel haar leven was ze zot van God. Tot dit weekend, tot ze mij tegenkwam. Al bleef ze heel de tijd volhouden dat ik niks te maken had met haar spirituele crisis. Ik was maar een werktuig, een manier om Jezus uit haar systeem te krijgen. Het enige wat ik moest doen, was alle restanten van achtentwintig jaar devotie uit haar lijf neuken.

Twee. Ik was het die haar aansprak, niet omgekeerd. Wat zij ook moge beweren. Ik was het die haar benaderde in een veel te druk café, aan een toog met een dikke laag gemorste alcohol. De klanten bestonden uit vaste en wisselende zatlappen. Wij behoorden tot de tweede groep. Het was dat soort plek waar vrouwen van vijftig binnenkwamen, helemaal opgemaakt en *prissy prissy* om dan na vijf rode Martini's op de tafels te dansen en te roepen hoe ze in Mexico geld verdienen door het pijpen van andere uitwisselingsstudenten. Toen ik binnenkwam, was ze er al. Ik heb geen flauw idee hoe lang ze er al zat en hoeveel mannen voor mij haar al belaagd hadden. Maar ik was zeker niet de eerste, afgaand op

de lege getrakteerde glazen voor haar en de half verveelde half geïrriteerde blik in haar ogen.

Drie. Ze nam me mee naar een hotel dat nauwelijks die naam verdiende. Alles was wel aanwezig in de kamer, een bed, een kast, een lavabo, maar niks van dit alles zag er stevig genoeg uit om de volgende ochtend te halen. In de gebarsten spiegel vol vlekjes van uitgeduwde jeugdherinneringen bekeek ze haar zopas geplaatste tatoeage. Zelf vond ze het een gepaste fuck you naar haar ex-sekte, ik vond het gewoon grappig. Ze scheurde de folie van haar heup en rug, en haalde een tatoeage van het laatste avondmaal met een paar aanpassingen tevoorschijn. De voornaamste aanpassing was dat iedere apostel vervangen was door een kwijlende mongool en Jezus door een blinkende stijve met een strikje juist onder de eikel.

Vier. Na mijn openingszin in de bar meende ze mij te herkennen van de televisie. Ik loog en zei dat het kon. Ze was de zoveelste in een lange rij die mij verwarde met een of andere komiek met krullen. De enige keer dat ik iets met televisie te maken had, was toen ik een straatinterview voor het middagjournaal weigerde. Je kent dat soort interviews wel, ze klampen één iemand vast op straat, vragen zijn opinie en concluderen hieruit dat de hele natie dezelfde mening is toegedaan. De komiek in kwestie was de laatste tijd niet meer van het scherm te branden, zelfs al zou je dat willen. Maar zolang het mij af en toe een dronken fan opleverde, vond ik de verwarring niet zo erg.

Vijf. De droom die ik had toen we even indommelden. Ik droomde dat ik niet meer alleen woonde. Dat er zich mensen verstopten achter mijn gordijnen, in de muren. En als ik ging slapen, zaten ze in mijn keuken. Zwijgend en zuipend. Want 's ochtends vond ik bierblikjes in de lavabo en peuken in het tapijt. In het begin

probeerde ik ze nog te vinden. Maar dat vonden ze niet leuk. Dat hadden ze met magneetletters op de koelkast geschreven. Ik had me erbij neergelegd dat ik het huis deelde met vijf anderen die ik nooit zag en die mij nooit lastigvielen. Ze ruimden alleen nooit op.

Zes. Steeds weer die tranen die ze zou laten tussen twee zondes door en dat ze dacht dat ik ze niet zou opmerken. Maar in een kamer zo klein als de onze was iedere druppel te zien, te voelen en soms te ruiken. Na een paar uur van stilzwijgend gevrij lagen we uitgeput, vooral ik dan, op het bed, starend naar het afbladderend plafond. Ze wreef vlug de tranen uit haar ogen en om haar op te beuren stelde ik voor vormen te zoeken in de vochtplekken op het plafond. Onze sterrenhemel bestond uit een olifant die struikelt, de burgemeester van deze stad met een hoed en een jaloerse hond die twee taterende pinguïns bespiedt. Ze moest wel lachen.

Zeven. Als laatste onderdeel van mijn missie moesten we diezelfde nacht nog iets eten. Het maakte haar niet uit wat. En om vier uur 's nachts maakt het niemand wat uit wat er naar binnen gepropt wordt. Dit zijn de oorlogsverhalen van onze generatie. Ze spelen zich af in restaurants en fastfoodketens. Zoals onze voorvaders elkaar imponeerden met legendarische veldslagen, moeten wij het stellen met legendarische gerechten. We steken elkaar de loef af met mythes over ongeloofwaardige gore schotels en hoeveel we ervan durfden te eten. De plek van ons afscheidsmaal was zeker een anekdote in wording.

Zij bestelde iets met frieten en ik iets met rijst. We aten friet met rijst. Voor de eerste keer die avond vroeg ze hoe ik me voelde en daarna wie ik eigenlijk was. Ze vroeg iets te vertellen, over vroeger. Ik mocht het zelfs verzinnen, maar liever niet. Ik dacht even na, keek hoe ze de laatste rijstkorrels op mijn bord met een natte

vinger oppikte en begon met een zachte stem te vertellen, zodat ze dicht bij mij moest kruipen om het goed te horen.

‘Mijn vader heeft zich nooit veel van mij aangetrokken, volgens mijn moeder is dat te wijten aan zijn eigen gebrekkige opvoeding door diens vader (bij zijn geboorte vond mijn grootvader het niet nodig om zelf aanwezig te zijn, dus betaalde hij de buurman een frank per uur om in de wachtkamer te gaan zitten en een sigaar aan zijn vrouw te geven als het een zoon was. Na acht uren van weeen besloot de buurman de sigaar zelf op te roken en te melden dat het een prachtige dochter was geworden. Het heeft zes jaar geduurd voor mijn grootvader beseftte dat hij verkeerd geïnformeerd was). Dus een uitstap met ons tweeën – ik tien, hij van onbekende leeftijd – werd door ons beiden met een zekere nervositeit benaderd. We deden ons best om het niet te laten blijken, maar de stiltes waren veel te lang. Zonder een duidelijk plan in zijn hoofd zette hij mij op de passagierszetel en begon doelloos rond te rijden. Op de radio de veel te zoete tonen van een vergeten Frans chanson, iets over een amour die smeekt om liefst toujours te zijn. We verlieten onze wijk en gingen linksaf een voor mij, in tegenstelling tot rechtsaf richting centrum, nog onbekend terrein, de witte vlek op de landkaart. Maar naarmate de trip vorderde, transformeerde de sfeer van spannend naar zorgwekkend. Ik weet dat dit heel fout klinkt, maar ik begon mijn vader te verdenken en gruwelijke scenario’s te verzinnen. Dat hij mij zou knevelen en verzwaaard met een blok beton het kanaal in zou gooien. Gaf hij maar één woord van uitleg, dan zou dit moment iets dragelijker zijn.

Minuten en kilometers verstreken. Het landschap veranderde van industrie naar velden naar huizen. Een andere stad, beetje zoals de onze maar niet helemaal. Een andere wijk, beetje zoals de onze maar ook niet helemaal. Het soort wijk waar elk huis identiek en inwisselbaar was. Enkel de brievenbussen waren anders,

als uitingen van ieders individualiteit. We stopten voor een huis met daarvoor een kleine boomstam waarin reclamefolders waren gepropt.

‘We zijn er.’

Ik knikte alsof ik al vanaf het begin wist dat dit de eindbestemming zou zijn. We betraden samen, zijn hand op mijn rug, het grindpad. Halverwege was het krakend geluid van een massieve houten voordeur te horen en in de deuropening verscheen een vrouw met hoogblond haar, stekelig geknipt. Ze leek verre van fris maar klampte zich stevig vast aan haar idee van jeugdige schoonheid. Eén aanblik was voor mij voldoende om te beseffen dat deze vrouw, ongeacht haar betekenis, mij afstootte en dat het nooit goed zou komen tussen ons.

Mijn vader verplichtte mij tot een handje geven. Haar hand was zacht en vochtig door net aangebrachte dagcrème. Haar lichtverdorde lippen gaven mij een kus op de wang en mijn hand niet loslatend sleurde ze mij mee naar binnen. Naar een huiskamer gevuld met speelgoed beneden mijn leeftijdscategorie en ergens in die Duplo-puinhoop zat een mensje verborgen. De dwerg bleek een peuter te zijn, een jongen van half mijn leeftijd. En zonder dat ik iets zei, beantwoordde mijn vader de vraag die ik niet durfde te stellen.

‘Dit wordt je nieuwe broertje.’

Ik keek naar mijn vader, nu met zijn arm rond de onderrug van deze onbekende vrouw.

‘En dit wordt je nieuwe moeder. Wanneer jouw mama volgende week het weekend weg is, wil ik dat jij je koffers pakt en dan samen met mij, Rosanne en kleine Pieter hier komt wonen. Dan is al dat speelgoed ook van jou.’

Het enige wat ik me nog herinner, is dat ik ben gaan gillen. Lang en hard. Geen flauw idee hoe mijn vader mij ooit terug in de auto kreeg en hoeveel Big Macs hij in mijn mond moest proppen voor ik stopte met krijsen. Ik wilde dit allemaal niet, maar ik was

een kind en mijn mening was ondergeschikt aan de orgasmen die Rosanne mijn vader kon schenken.

Toen mijn moeder terugkwam van haar bonding weekend met de collega's, haar benen vol brandnetellittekens en haar kop bonkend van de te luide busrit-*singalongs*, vond ze geen briefje, maar een tijdschrift op tafel. Mijn vader had niks beters kunnen bedenken dan de afscheidsbrief op te sturen naar een tijdschrift, dat het integraal publiceerde onder de rubriek 'Laatste Pasen samen'. Omdat de zelfgeschreven brief zijn enige exemplaar was en hij te lui was om het opnieuw neer te pennen, liet hij gewoon het tijdschrift achter met op de cover een post-it 'zie pag. 81, salut'. Mijn echte moeder belandde, begrijpelijk, in een depressie en hierdoor werd ze door de rechter ongeschikt bevonden om de voogdij over mij te verkrijgen. Acht jaar later heb ik ook alle contact verbroken met mijn vader en alles wat hij heeft opgedrongen achter mij gelaten.

Pas op mijn vijftiende had ik al mijn moed verzameld om mijn moeder weer op te zoeken. Hoewel mijn vader de ware schuldige was, voelde ik mij toch een verrader omdat ik zo lang gewacht had. De ontmoeting verliep ook niet zoals televisie het zou weergeven. Door de vele jaren radiostilte had zij mij geklasseerd als een relikwie uit een ver vergeten verleden. Ik was nog altijd haar zoon, maar ze had ook nieuwe zonen, die wél bleven en wél afkomstig waren van een trouwe man. Misschien zag ze al te veel mijn vaders sporen in mijn onvolgroeide lijf. Omdat ze liever had dat ik niet binnenkwam, deden we maar onze grote emotionele scène op het net aangelegd terras, maar dan zonder de grote emoties. Ik kreeg een glas zelfgemaakte icetea aangeboden, een nieuwe hobby van haar, en we begonnen een gesprek met alleen maar onbenulligheden. Ze wilde niks weten over hem en ook niet zoveel over mij. Maar ze was wel meer dan bereid om over haar eigen persoonlijke groei en haar nieuwe leven zonder ons te vertellen.

‘Die depressie is het beste wat mij ooit is overkomen. Het heeft me verlost van alle ballast, alle zaken die ik eigenlijk al vanaf het begin niet wilde. Maar ik besepte pas achteraf hoeveel tijd ik verloren heb. Maar nu ben ik met belangrijke dingen bezig, mijn kinderen, mijn vrijwilligerswerk in de wereldwinkel, mijn moestuin. Ik ben blij nu. En ik zou het graag zo willen houden.’

Ik was misschien nog niet volwassen, maar zeker geen idioot. De verzoening waar ik stiekem op had gehoopt, zou er nooit komen. Volgens die vrouw hier was ik een soort test, een hindernis die ze nu met glans had overbrugd. Vanaf dat moment had ik weer alle recht en reden om mijn beide ouders hartstochtelijk te haten, het voorrecht van de ware puber.’

De ex-volgeling vroeg niet eens of het echt gebeurd was, ze kon dat wel raden.

Acht. De beloftes die we elkaar wijsmaakten, over later en ons. Over hoe ik haar in huis zou nemen en voor haar zorgen. Over hoe zij voor mij zou kiezen en niks anders willen. Over hoe we samen de demonen uit ons systeem zouden krijgen en een leven leiden bevrijd van alles. Over hoe dit het begin zou zijn van iets fantastisch, deze nacht de anekdote over onze ontmoeting die we nog jarenlang zouden vertellen en waar we om zouden lachen. Heel veel lachen. Zo blij dat we elkaar gevonden hadden, twee rusteloze zielen in een zielloze stad. Ze zei ‘dank u voor het verhaal’ en liet mij alleen in dat fastfoodding. Om haar spullen op te pikken in het hotel. Daarna zou ze mij bellen. Mijn taak zat erop. Ik heb God verdreven uit een meisje met vuile seks en droevige verhalen. Mijn eerste exorcisme met succes volbracht.

Negen. Toen de politie haar vond, was ze al vier uur overleden. Eerst had ze de bodem van de badkuip volgeschreven met zwarte lipstick, toen een overdosis pillen genomen om vervolgens plaats te nemen in dat bad vol water. Het water en het schokken

van haar lijf tijdens de laatste seconden van doodstrijd zorgden ervoor dat de letters op de bodem uitgesmeerd werden en zich onleesbaar publiceerden op haar naakte rug, als morsecode op haar tatoeage. Met als enige bedoeling mij wakker te houden 's nachts, wetend dat ik het mysterie dat ze was nooit zou kunnen loslaten.

Genesis: CityBis

‘Welkom in CityBis, waar de klanten thuis zijn. Waar kan ik u mee van dienst zijn?’

Ik kijk naar de winkelbediende en dan weer naar de muur van melk. En ik kan niet kiezen.

Iedere mogelijke variatie op zuivel staat te koop. Volle melk met colasmaak. Groeimelk met gemalen Rilatine. En ik kan niet beslissen.

‘Is dit uw eerste bezoek aan CityBis?’

Voor zover ik mij herinner, begon alles met zitbanken. Ze moesten allemaal weg. Uit alle winkelcentra. Om hangjongeren te weren. En er moest meer licht komen. Maar hoewel de tl-lampen meer licht gaven dan een Jezus met Duracell-batterijen en bejaarden bijna flauwvielen van vermoeidheid op zoek naar een plek om te zitten, bleef dat onaangename gevoel van onveiligheid hangen in onze vaderlandse shoppingmalls.

‘Meneer?’

Drastischer maatregelen drongen zich op. Meer security, meer screenings, meer camera's. En langzaam keerde het tij. Het was opnieuw fijn vertoeven voorbij de automatische schuifdeuren. Zo fijn zelfs dat mensen deze winkelparadijzen weigerden te verlaten. Eenmaal binnen leek buiten veel te grimmig en gruwelijk. Meer en meer mensen moesten met meer en meer dwang tegen sluitings-tijd naar buiten geëscorteerd worden. Kinderen klampten zich

vast aan de pilaren. 's Nachts werden expedities georganiseerd op zoek naar verstopte gezinnen. Het kon zo niet blijven duren.

‘Excuseer?’

En het antwoord op dit fenomeen was even logisch als simpel. Maak van klanten huurders. Enorme woonkazernes werden boven op de winkelcentra gebouwd. Een plek waar de consument nooit meer dan honderd meter verwijderd is van het product. Het succes was overweldigend. In minder dan drie uur was ieder appartement verhuurd en werden over heel deze stad gelijksoortige projecten opgezet. De grootste van allemaal is CityBis met een capaciteit van duizend inwoners. Het enige wat de huurders nog buiten moeten doen, is geld verdienen om dat binnen weer uit te geven. De uitverkorenen zijn degenen die nooit meer naar buiten moeten.

‘Meneer?’

Zoals hij hier naast mij.

‘Hebt u al onze nieuwe verse melk met echt vrucht vlees geprobeerd, meneer?’

Ondertussen fluistert de intercom door de hele winkel heen.

‘Psst... psst, ken je mij nog? Ken je deze stem nog? Natuurlijk ken je deze stem nog. Het is die vertrouwde stem. Die stem die je helpt en je geheime kortingen toefluistert. Ik gids je door al die rijen gevuld met *goody good goods*. Dus neem dat mandje, duw dat karretje, check die prijzen. Komaan, neem die shampoo, je weet dat je dat wilt. Verwen jezelf. Ja, dat is het. Goed zo. Ik wil het volgende nummer opdragen aan al die mensen in rayon zes waar de dieetyoghurt goedkoper dan ooit is.’

De winkelbediende staat nog steeds met dat bekertje melk voor mij. Hij wil dat ik drink, om mijn maagsappen in gang te zetten. Om mij hongerig te maken. Ieder detail in deze winkel is bedoeld om mij meer te laten kopen. Alle dure producten staan links in het rek, want we lezen van links naar rechts. Alle speelgoed staat op de tweede rij, zodat peuters kunnen wijzen en krij-

sen. Vloeren blinken hier nooit, want huismoeders voelen zich ongemakkelijk op een plek properder dan thuis. Ik neem zijn melk aan en verberg deze iets later tussen de deodorants.

Ik verdwijn voor iemand de winkelpsychologe op me afstuurt. Gratis sessie na vijftuizend spaarpunten.

Ik ben geen huurder, maar ik kom hier graag om overdonderd te worden. De toekomst heeft hier onderdak gekregen, met zelfs een eigen soundtrack. Overal verspreid hangen er enorme schermen met nooit aflatende reclamespots. CNN, maar dan zonder de feiten.

Ik neem de grootste roltrappen van Europa naar het grootste overdekte terras van Europa, zeven verdiepingen onder de grond. De Kuip is een adembenemende verzameling van honderden tafels en stoelen omsingeld door tientallen eetgelegenheden. Onder elke tafel is er een luidspreker verborgen waaruit tsjirpende vogels weerklinken en hier en daar een ventilator om de illusie van buiten te wekken. Ergens in dat labirint zit Evy, een permanente bewoonster, die mij af en toe uitnodigt om haar contact met de buitenwereld niet te verliezen. Vaak lieg ik om indruk te maken.

‘Ze hebben in China auto’s uitgevonden die kunnen vliegen, maar ze krijgen ze niet meer naar beneden. Dus overal hangen er nu auto’s in de lucht en als de benzine op is, storten ze gewoon naar beneden. Ze hebben borden geplaatst met daarop “PAS OP, VALLENDE AUTO’S”.’

Alle tafels zijn bemand met gezinnen die zich omringd hebben met fortin van plastic zakken. Mijn telefoon gromt in mijn binnenzak.

‘Ja?’

‘Gewoon doorlopen.’

Met de telefoon tegen mijn oor gedrukt baan ik me een weg tussen krijsende kinderen en uitpuilende zakken.

‘Nu naar links... rechtdoor... voorbij die dikke naar rechts... en dan bij die plant naar links...’

Dieper en dieper verdwijn ik in deze doolhof met als enig houvast een fijn stemmetje dat me bevelen influistert: ‘Rechtdoor... links... doorlopen... nu links...’ (klik)

En daar sta ik dan, in het midden van alles en iedereen met een stille telefoon in mijn hand.

‘Psst, ik zit hier.’

Ik draai me om en ze heeft gelijk. Maar deze keer is ze niet alleen. Evy is het soort meisje dat zo veel mogelijk flikkers om zich heen verzamelt en die uitwisselt met andere *faghags*. Deze keer heeft ze een lang, strak en pezig exemplaar gevangen. Gedurende het hele gesprek zal dit creatuur zich enkel bezighouden met het leegslurpen van zijn aardbeienmilkshake en non-stop sms'en versturen zonder een antwoord af te wachten.

Nu richt ik mijn aandacht op haar. Hoewel ze al ver voorbij de twintig is, lijkt ze nog altijd niet volgroeid, met haar kleine handjes met afgeknagde nageltjes die nauwelijks een glas kunnen omvatten. Ze draagt een truitje dat juist te kort is, zodat het een schattige vetring rond haar buikplaneet ontbloot. Ze wacht niet tot ik zit.

Zij: ‘Oké, zeg gewoon wat je denkt. Het heet Sorry Dag. Qua datum waarschijnlijk ergens tussen Valentijn 2.0 en De Grote Solden. De bedoeling is dat we ieder jaar als natie onze excuses aanbieden voor fouten in het verleden. We dachten dit jaar met het thema slavernij te beginnen. De merchandising vindt zichzelf uit, Sorry-chocolade, compilatie-cd's met alleen excuusnummers, gethematiseerde gezelschapsspelen zoals Schepen en Slaven...’

Ik: ‘Of Sorry voor onze solden.’

Zij: ‘Exact. Dus je vindt het goed?’

Ik: ‘Ik zou het wel vieren, denk ik.’

Hij: (slurp)

Zij: ‘Dat is de bedoeling. En hoe gaat ie?’

Ik: 'Goed. Maar ik wil eerst iets bestellen. Hoe werkt dit hier?'

Zij: 'Heel simpel. Je belt naar dit nummer en zegt wat je moet hebben. Ze komen het dan brengen.'

Ik: 'Oké... welk tafelnummer hebben we?'

Zij: '204I-B-55-zuid.'

Ik: 'Hallo? Is dit Worlds' Best Fishsticks? Ik wil een cola als-tublieft... 204I-B-55-zuid... nee, ik ga cash betalen... nee, echt alleen een cola... omdat ik al gegeten heb... een lasagne... ja, het was wel lekker... nee, gewoon die cola... ik heb een blauw hemd aan en ik lijk een beetje op die komiek van "Dingenzingen"... nee, ik meen het, enkel een cola en niks meer... dank u wel.'

Zij: 'Dat is waar, jij lijkt daar echt op. Maar vertel, wat gebeurt er zoal?'

Hij: (slurp)

Ik: 'Niet veel. Er is weer een nieuwe messias.'

Zij: 'Nóg een?'

Ik: 'Ja, maar deze heeft wel de beste boodschap die ik ooit gehoord heb.'

Zij: 'En die is?'

Ik: 'Hij beweert dat God eindelijk alle gebeden heeft beluisterd en een fax heeft gestuurd naar de president, de paus en naar hem. En op de fax stond: "Hou ermee op, het is niet meer grappig."'

Zij: 'Niet slecht. Aan hoeveel messiasen zitten jullie buiten al?'

Ik: 'Rond de driehonderd of zo. Er zijn nu ook plannen om op televisie een wedstrijd te organiseren om de leukste messias te kiezen.'

Zij: 'Eigenlijk is het niet zo slecht om zo veel messiasen te hebben. Dan heb je tenminste een keuze, dan heb je een messias die het dichtst bij je persoonlijkheid aanleunt.'

Ik: 'Exact. Hoef je niet altijd met die kerel over religie te praten, maar kun je het ook hebben over je gemeenschappelijke hobby's. Ik en mijn messias houden enorm van naakt fonduen of zoiets. Ik wist niet eens dat messias een meervoud had.'

Zij: 'Ja, dat moet wel, maar ik twijfel tussen messiassen of messiae.'

Hij: 'Het zal alle twee wel goed zijn. Zeg, waar blijft mijn cola?'

Zij: 'Ik zie ze al lopen. Is er nog iets gebeurd?'

Ik: 'Niet echt. In het zuiden zijn er wat betogingen tegen de vrede. Ze zijn het beu, zestig jaar zonder een oorlog. Iedereen mag vechten, behalve Europa. Terwijl er nog zo veel haat over is. Ze scanderen slogans als "alstublieft een oorlog, dan komt alles in orde" en "geef ons nog een kans". Er zijn plannen om toch nog een nieuwe Big Brother te maken. Ze gaan nu twaalf rolstoelpatiënten in een huis steken met één ladder. Wie het eerst boven komt, heeft gewonnen. Ze verwachten dat het zes jaar gaat duren.'

Zij: 'Oké. Zeg, ben jij trouwens nog altijd samen met die ene die haar pekinees in brand heeft gestoken?'

Ik: 'Nee, die was echt te zot voor woorden.'

Zij: 'Oké, dat is goed om te weten. Ik moet even naar het toilet.'

Ze laat mij alleen met een onbekende starende homo en het probleem is, ik weet nooit wat die mannen van mij verwachten. Tot hij met het puntje van zijn tong langs het rietje glijdt.

Hij: 'Je gsm is aan het piepen.'

Ik: 'Dat is niet waar.'

Hij: 'Toch wel.'

Ik kijk naar mijn schermpje en het is Evy.

Ik: 'Hallo, waarom...'

Zij: 'Zeg: "Wat is er?"'

Ik: 'Wat is er?'

Zij: 'Zeg: "Wanneer is dat gebeurd?" en wrijf over je voorhoofd.'

Ik: 'Wanneer is dat gebeurd?'

Zij: 'Zeg: "Ik kom eraan" en kom dan naar de toiletten.'

Ik: 'Ik kom eraan.'

Tien meter later.

Zij: 'Ik wil niet dat hij het weet.'

Ik: 'Wat niet weet?'

Zij: 'Dat zul je wel zien.'

Ik: 'Wie is die kerel eigenlijk?'

Zij: 'Gewoon een vriend. Zie je mij staan?'

Ik: 'Ja.'

We bergen allebei onze telefoon op en verdwijnen in de enorme toiletten. De witheid is zo helder dat het pijn doet aan de ogen. Zo moeten de wc's in het paradijs eruitzien. Het enige wat dit allemaal werkelijk maakt, is het piepen van onze schoenen over de versgeboende vloer.

Zij: 'We hebben niet veel tijd, maar ik zou het wel appreciëren als we nu zouden neuken.'

Ik: 'Oké.'

We kiezen het laatste hokje en ontkleden ons haastig en onhandig. Waarom ontmoet ik nooit eens vrouwen die even de tijd en de moeite willen nemen om een keer degelijk de liefde te bedrijven? Omdat we beiden onze schoenen vergeten uit te doen, blijven onze broeken steken aan onze voeten en moeten we steun zoeken tegen de muur om niet te vallen. Het is een zielige bedoeining. Ik wil aan haar tepels zuigen maar haar bh blijft die bedekken. Onze lijven zitten verwrongen in een pijnlijk kluwen van lippen, vingers en occasioneel bloot vlees. Het is een gedoe zonder nut of genot. Maar we maken veel goed met heftig kussen. Onze tongen woelen wild tegen elkaar. Geen van ons komt klaar, maar dat is niet erg. Zegt ze.

Zij: 'Ik moet terug.'

Ik blijf nog even en voel het verschaalde sperma samen met mijn pis naar buiten stromen. Ik vertrek en wil naar huis. Om niet opgemerkt te worden door die flikker neem ik aan de andere kant van De Kuip een lift naar boven.

Ik kom op een verdieping terecht waar ik nog nooit ben geweest. Deze vloer is enkel gevuld met kledingwinkels. Ondertussen blij-

ven de reclamespots doorbulderen op de flatscreens. Ik zie op het scherm een zelfmoordterrorist beladen met bommen een discotheek binnenstappen. Maar voor hij de knop indrukt, wordt hem een cola aangeboden door een bloedmooi meisje. Hij drinkt en beslist dan maar om ook te feesten.

Ik stap de eerste de beste winkel binnen en word direct verwelkomd door een verkoopster die uitstekend is opgeleid om mij hier naar buiten te krijgen met volle zakken. Dat merk ik al aan haar eerste zin.

‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

En niet: ‘Kan ik u helpen?’

Want je mag de klant nooit de kans geven om nee te zeggen. En straks als ik een broek pas, zal ze even naar mijn kont staren en haar adem inhouden zodat het lijkt alsof ze bloost.

Drie kwartier later stap ik de winkel uit met vier broeken en vijf hemden die in geen enkele combinatie bij elkaar passen. Ik neem een roltrap naar boven die mij hopelijk dichterbij de uitgang moet brengen, maar de volgende verdieping is nog vreemder dan de vorige. Als een astronaut gedropt op een winkelplaneet zoek ik naar een teken van leven. Verkoopsters en veiligheidsagenten genoeg, maar geen enkele andere klant die ik zou kunnen volgen naar de buitenlucht.

Ik draai mij om en weet niet meer goed vanwaar ik kom. Deze plekken zijn dan ook ontworpen om in te verdwalen. Er zijn geen hoeken in winkelcentra, er is geen links of rechts bij de fontein. De temperatuur en de intensiteit van licht blijven steeds gelijk. Alles hier heeft de bedoeling om de klant te desoriënteren bij iedere nieuwe stap die hij zet.

En het werkt, want ik heb geen flauw idee waar ik ben en ik vertik het om het te vragen. Mijn aankopen meesleurend zet ik mijn exploratietocht verder. Ik ben er bijna. Denk ik.

De steeds afnemende drukte in CityBis doet me vermoeden dat het nacht is. Omdat de pijn in mijn benen mij verplicht om nog moeizamer te slenteren, zoek ik een zitbank om te rusten. Maar die hebben ze niet meer. Ik vlucht een toilet binnen en ga zitten. Ik gebruik mijn nieuwe broek als kussen tegen de muur en sluit even de ogen.

Heel even maar.

Ik schiet wakker en volgens mijn gsm is het zes uur 's ochtends. Ik fris mij op in de lange rij van lavabo's en probeer mijn gezicht droog te krijgen door het onder een heteluchtblazer te houden. Maar dat lukt niet, nu ben ik nat van water en van zweet.

Ik laat mijn spullen achter in het toilet en zoek een plek om te ontbijten. Ik vind een broodjeszaak met maar één tafel verscho- len tussen twee megaplatenzaken. Het personeel bestaat uit twee puisterige pubers die niet kunnen wachten tot ik weg ben, zodat ze elkaar verder kunnen betasten tussen de bevroren belegde broodjes achterin. Ik neem een stapel servetten en teken voor me- zelf een plattegrond van CityBis. Ik schat dat ik nu op de vierde verdieping onder de grond zit en duid aan waar het toilet ligt met mijn spullen erin. Ik situeer mijn huidige positie en kijk rond naar de dichtstbijzijnde roltrap.

Met mijn gekrabbelde plattegrond in mijn achterzak doorzoek ik deze plek. Ik kom op etages terecht waarvan ik vermoed dat er nog nooit klanten vóór mij zijn geweest. En als ik dan een verkoop- ster aanspreek van wie ik denk dat ze me niet zal uitlachen, krijg ik als antwoord: 'De uitgang? Ik zou het niet weten.'

Uren verstrijken zonder resultaat. Moe en geïrriteerd gebruik ik mijn plattegrond om de weg terug te vinden naar mijn geannexeerd toilet, om daar uitgeput in slaap te vallen.

De volgende dag levert even weinig op als de vorige. Hoewel ik het gevoel heb dat ik heel beredeneerd te werk ga, lijkt deze plek be- stand tegen iedere logica. Verdiepingen zijn kopieën van elkaar en

de roltrappen lijken nergens naartoe te leiden. Elke keer schrijf ik een nieuwe stapel servetten vol met mogelijke ontsnappingsroutes, maar geen enkele daarvan levert iets op.

Herinneringen aan een leven en een wereld buiten CityBis worden vaag. Op de vierde dag denk ik even dat ik de weg naar De Kuip heb gevonden, maar eenmaal daar blijkt het een ander terras te zijn, nog dichterbij de kern van de aarde. Daar tref ik andere eetgelegenheden aan zoals De Tofuhut en De Sausfabriek, en heel even overweeg ik om hier dan maar een job te zoeken. Om een CityBisser te worden en op te geven.

Na zes dagen hebben ze mij gevonden in mijn helverlicht toilet huisje. Ze zetten mij aan de deur, geven mij vier aankoopbonnen en een toegangsverbod. Maar ik ben duidelijk de enige die hiervan de ironie inziet. Met een foto van mijn verwilderde kop sta ik nu in een bestand van ongewilde klanten, waarschijnlijk als enige blanke. Op de voor mij gesloten deuren hangen al de eerste affiches voor Sorry Dag en ik betrap mijzelf op een lichte vorm van trots.

‘Sorry voor onze solden.’

Nooit meer vrede

Nog voor ze het ouderlijk huis verliet, had Brulletje zichzelf beloofd niet belachelijk te doen. Maar lang zou ze dit niet volhouden. Om exact te zijn anderhalf uur, tot op het moment waarop *hij* verscheen.

Zoals altijd werd alles in gang gezet door een telefoontje van haar moeder de avond ervoor, gevolgd door de resolute weigering van Brulletje om naar huis te komen met daarna de nog resolutere weigering van de weigering door de moeder. Kleine woordenwisseling. Af en toe een onvoorbereid excuus zoals een nakend examen van de dochter als ultieme ontsnappingspoging, gevolgd door een korte huilbui als emotionele chantage van de moeder. Beetje roepen. De vader even aan de lijn, die het na wat dwingende woorden vlug weer opgaf. Opnieuw de moeder, die meldde dat ze al steken in haar hart voelde van de stress. Of misschien was het teleurstelling. Heel veel gespannen stiltes ertussen en dan uiteindelijk de toegeving van Brulletje om toch de barstensvolle studententrein op Centraal te nemen. Met op het einde nog de vraag om zo veel mogelijk vuile was mee te nemen, hoewel de moeder maar al te goed wist dat haar dochter al jaren een wasmachine had.

Twee luidruchtige stinkende uren later met een rugzak groter dan zijzelf duwde ze zich een weg langs de stapels studenten om uit de trein te geraken. Daarna nog een tocht van een kilometer

langs de berm van een verlaten rijksweg zuidwaarts, huiswaarts. Zonder honger maar met het vooruitzicht op een vol bord uit een lauwe oven.

Toen de laatste stralen van de rode avondzon werden verdreven door een opkomende duisternis stapte Brulletje haar oude wijk binnen. Aan de ingang een enorm bord dat ze moest oppassen voor momenteel onzichtbare spelende kinderen. De reden voor dit haastige bezoek was de samenkomst van individuen die al lang uitgepraat waren, maar dit weigerden toe te geven. Binnen in de structuur van decennialang onveranderde wetten en regels van een familiefest bewoog zich een groep mensen met een totaal gebrek aan maat, eigenwaarde en respect voor de ander. Dat stond haar de volgende dag te wachten, deze avond een andere confrontatie.

Ze opende de voordeur en werd verwelkomd door een walm van warmte. Haar ouders hadden nooit veel geloof gehecht aan de teloorgang van het milieu en bleven daarom seizoen na seizoen onverantwoord stoken en schaars gekleed rondlopen. Vooral haar vader weigerde binnenshuis meer aan te trekken dan te korte broeken en te strakke T-shirts. Liefst T-shirts met jolige slogans. Deze keer droeg hij er een met het opschrift 'HITLER WIST HET OOK NIET'.

Dankzij de shorts had Brulletje een gigantische voorsprong op haar klasgenootjes inzake seksuele opvoeding en leed ze al heel haar leven aan een panische angst voor volleybalwedstrijden.

Ze riep dat ze thuis was en werd meteen gesshht. Ze vond haar ouders gekluisterd aan het journaal.

'Wat is er gebeurd?'

Opnieuw een sshht.

Blijkbaar was er eindelijk een doorbraak in het mysterie Peeters, een ontvoeringszaak waar de media al weken mee bezig waren. Een man was op het lumineuze idee gekomen om een rijke indus-

trieel, namelijk meneer Peeters, te kidnappen en dan losgeld te vragen. Op zich geen slecht idee. Het probleem was echter dat de bedrijfsleider in kwestie zware gerechtelijke problemen had en wilde onderduiken. En geen beter onderduikadres dan een ontvoering. Dit leidde dus allemaal tot een ontvoerde die niet gevonden wilde worden, een ontvoerder die losgeld vroeg aan een failliet bedrijf en een ontvoering die niemand serieus nam, want iedereen was er zeker van dat die Peeters zich gewoon verstopt had. De ontvoerder bewoog hemel en aarde om de media ervan te overtuigen dat hij daadwerkelijk Peeters had ontvoerd en ging zelfs zo ver dat hij afgehakte tenen en vingers opstuurde. Maar niks mocht baten. De pers bleef dit consequent de ontsnapping van Peeters noemen en vanavond beleefde de ontvoering die geen ontvoering mocht heten een nieuw hoogtepunt. In een beek vlak bij de plek waar hij voor het laatst werd opgemerkt, was het lijk van Peeters gevonden. Experts durfden deze keer niet uit te sluiten dat er misschien linken waren met terrorisme en dat ze de moorde-naar in radicaal islamitische kringen moesten zoeken.

‘Brulletje, ik ben zo blij dat je thuis bent, want het is gevaarlijk daarbuiten.’

Brulletje zelf had die uitspraak nooit begrepen, want in de wijde omtrek van tien vierkante kilometer was er geen allochtoon te bespeuren. Ja, misschien één, André. En André was niet eens bruin, hij was gewoon irritant. Maar voor bepaalde politieke partijen was dat al goed genoeg om er een hele campagne rond te voeren met de slogan ‘Weg met André’. Haar vader had er nog ergens een T-shirt van liggen.

‘Heb je honger?’

‘Nee, niet echt.’

‘Maar ik heb nu iets speciaal klaargemaakt.’

En met deze zin werd ze aan tafel gedwongen en kreeg ze haar bord dampende aardappelen met spinazie en vier volledige eieren erin. Het kostte Brulletje heel veel moeite om een kwart van de

maaltijd op te peuzelen, de rest kiepte haar moeder in de vuilnisbak.

Omdat het nog te vroeg was om te gaan slapen en haar kamer gereduceerd was tot een klam bedje verstopt tussen afgedankte winterkleden en opgegeven fitnessstoestellen, had Brulletje geen andere keuze dan de avond te spenderen in een zetel naast haar ouders met een blèrende televisie. Tijdens de reclame toonde haar vader nog vlug zijn laatste aanwinst, een T-shirt met de opruiende tekst 'NOBODY IS PERFECT AND I'M A NOBODY'. Het bracht hem nog altijd onbetamelijk aan het lachen. Om elf uur verscheen haar jongere broer Ben, terug van zijn allereerste fuif, voor zover je drie uur ongemakkelijk kijken naar koppels die wél op de dansvloer durven een fuif kunt noemen. Zijn thuiskomst betekende ook meteen het einde van de avond, want haar vader zette in het midden van de film de televisie uit en haar moeder doofde de lichten. Met een volle maag en een klaarwakkere kop kroop Brulletje dan maar het bed in.

De volgende dag begon vroeg. Tenminste voor Brulletje. De rest van het gezin was al fris en monter en gewassen en geprepareerd en opgemaakt en aangekleed en geparfumeerd en klaar om te vertrekken en een beetje ongeduldig toen Brulletje uit haar kamer verscheen. Met warrige haren en ogen niet meer dan spleten zette ze zich aan de ontbijttafel, aangestaard door de drie anderen, elk met hun jas aan en haar vader spelend met de autosleutels.

Precies zestien minuten later kropen ze dan eindelijk met zijn vieren de auto in en kon de veel te vroege tocht naar het restaurant beginnen. Op de radio was het soort ochtendpresentator te horen dat mannen van middelbare leeftijd controversieel vinden, enkel en alleen omdat hij luider was dan de rest. Hij was juist begonnen met zijn weekoverzicht, een rubriek die de toepasselijke titel 'AAAAAH weekoverzicht AAAAAAAH' had gekregen.

'Gociemorgen luisteraars, of wacht, laat mij dat herformuleren,

AAAAAAAHHH GOEIEMORGEN. Er is weer van alles gebeurd deze week, met als absolute hoogtepunt de avonturen van Debby Doe. OOOO Debby DOOOOEEEE (tape met orgasmeklanken). Hebben jullie allemaal die beelden gezien? Voor alle blinden en andere visueel gehandicapten out there zal ik even beschrijven wat er te zien was. Debby Doe, die nu officieel vier weken beroemd is (applaus en gejuich), mocht deze week acte de présence geven bij het programma *Leuk Hè*, waar elke kandidaat 100.000 euro en vijftien homo's slash stylisten krijgt om zijn straat zo gezellig mogelijk te maken en dan op het einde roept heel de straat LEUK HÈ. Wel, in de vorige uitzending zat Debby Doe. Een of andere suïcidale regisseur had het in zijn kop gehaald dat die dronken trut misschien wat tips om hip te kleden kon geven aan de kandidate, want het zou geen feelgoodprogramma zijn als niet een of andere ouwe bimbo van vijftig in de kleren van een twaalfjarige werd gepropt. Maar Debby kennende had die natuurlijk weer flink zitten zuipen voor de opnames en kwam ze met haar zatte kloten in beeld. De rest is televisiegeschiedenis. Eerst begint ze dat wijf uit te schelden dat ze geen flauw benul van smaak heeft terwijl ze er zelf staat in een outfit die is ontworpen door drie Pakistanen die elk een vierkante centimeter stof hebben gekregen en dan haalt ze de kleren tevoorschijn die zij in gedachten had. MIJN GLOEI-ENDE GOD, wat was dat?! Ik heb lepralijders met acne gezien die aantrekkelijker waren dan die trut. Maar omdat die Debby zo overtuigend haar gelijk predikte, heeft ze nu ook haar eigen make-overprogramma gekregen met de hilarische titel (tromgeroffel) *Lekker Fout*. And I think to myself, what a wonderful world...'

Brulletjes vader kwam niet meer bij van het lachen, met tranen in de ogen scheurde hij verder over de snelweg. Hij reed zelfs zo wild dat haar moeder zich uit pure schrik aan alles vastklampte. Elk protest ten spijt bleef hij deze vaart behouden, zodat ze in

een recordtempo het restaurant met bijbehorende feestzaal bereikten, nog voor de rest er was natuurlijk.

Haar ouders vertikten het om als eersten binnen te stappen en als uitgehongerde marginalen aan tafel te zitten, daarom parkeerde haar vader de auto in de verste uithoek van de parking en bleven ze gewoon zitten. Net zo lang tot de overige Audi's en Renaults van de familie kwamen aanrijden.

Een halfuur opgesloten in de auto, met de sleutel in het contact en de radio joelend, voltrok zich. En toen eindelijk ergens in de verte iets kleins, iets blauws, misschien de Hyundai van de neef. Hij kon het zeker zijn. Of had hij nu toch een groene gekocht? Was het wel een Hyundai? Of een ander Koreaans ding? Het zou wel heel toevallig zijn dat er iemand anders met precies dezelfde auto in dit restaurant zou komen eten, maar het was niet uitgesloten. De bestuurder plaatste zijn wagen te ver uit het zicht om uitsluitel te bieden. Er was maar één oplossing, iemand moest op onderzoek gaan.

‘Ben, ga eens kijken of het je neef is. En laag blijven, hè.’

Brulletjes broer sloop uit de auto en liep als een heel slechte paracommando gebogen tussen de smalle metalen loopgraven door. Bijna kreeg hij een portier tegen zijn hoofd en even was hij zijn dekking kwijt toen een leverancierbusje wegstoof, maar toch bereikte hij onopgemerkt de Hyundai. Met dezelfde volharding keerde Ben terug naar zijn beginpunt.

‘Ja, het is hem, maar hij is ook aan het wachten.’

De moeder klopte trots op de schouder van haar zoon en gaf hem een boterham. Deze vrouw had duidelijk geleerd uit de fouten van vroeger en verliet nooit meer het huis voor welke gelegenheid dan ook zonder een volledig lunchpakket.

‘Dan gaan we ook nog wat wachten’, zei zij en ze deelde de rest van de boterhammen uit.

Drie familieleden later arriveerde eindelijk de financier van dit evenement, Brulletjes grootvader, Godfried Janssens, met zijn onnatuurlijk bruine huid en zijn even onnatuurlijk witte tanden. Deze man had zijn rijkdom verworven door een bedrijf uit de grond te stampen dat gespecialiseerd was in het liberaliseren van overheidsbedrijven, na vijf jaar verkocht hij zijn eigen bedrijf met flinke winst aan de overheid. Het leverde hem een pensioen op, te riant om zelf op te souperen, en een nieuwe vrouw, te jong om geloofwaardig te zijn. Maar in plaats van vroegtijdig zijn erfenis uit te delen, verplichtte hij al zijn nakomelingen en aangetrouwden elk jaar samen te komen en hun dankbaarheid te tonen. Een traditie die zijn drie zonen, van wie Brulletjes vader de jongste was, als heilig en onontkoombaar beschouwden. Godfried stapte uit zijn *all terrain tank* op vier wielen en escorteerde zijn trofee met tietten naar het restaurant. Dit was het teken voor iedereen om hun auto te verlaten, hem collectief tegemoet te lopen en te liegen dat ze juist waren aangekomen. Ook Brulletje begroette haar grootvader met drie kussen op de wang en feliciteerde hem met zijn ostentatief blakende gezondheid.

‘Meisje, je moet mij niet feliciteren, maar deze jongens.’

De man greep in zijn binnenzak en haalde een doosje blauwe pillen tevoorschijn. Met een kwajongensblik en misplaatste fierheid schudde Godfried zijn viagravoorraad voor de ogen van zijn kleindochter. Voor Brulletje het eerste moment van de dag dat ze alle goden smeekte om overal op de wereld behalve daar te zijn.

Het tweede moment deed zich drie kwartier later voor, toen haar nicht Nancy binnenkwam met *hem*. Brulletje wist wel dat exen na haar nog een leven leidden, maar dat die mannen nog in staat waren om iemand anders dan haar lief te hebben, dat kon er bij haar niet in. Exen waren zoals foute kapsels, iets wat je je laat aansmeren in een vlag van ontoerekeningsvatbaarheid om dan achteraf alle foto’s waar je samen op staat te vernietigen. Maar zeker niet

Alsof ze straks met zijn tweeën een korte broek gingen aantrekken en samen een boomhut bouwen. Peter was binnen en Nancy tuurde genoegzaam rond om te zien dat iedereen het zag. Met speciale aandacht voor Brulletje. 1-0 voor Nancy. Maar de dag was nog jong en er waren nog veel punten te sprokkelen.

Het voorgerecht, carpaccio van ossenhaas, bood Brulletje de kans om haar achterstand in te halen. De gasten kregen hun plaatsen aangewezen en dit zorgde voor de volgende samenstelling aan de linkerkant van de tafel: uiteinde tafel-tante Truus-oom Karel-Nancy-Peter-Brulletje-tante Germaine-tante Herlinde-oom Walter-Ben-moeder Brulletje-oom Mark-Godfried-Godfrieds ding met tieten-oom Charel-tante Winnie-neef Lars-uiteinde tafel.

De overkant onbelangrijk.

Niet enkel had dit tot gevolg dat zowel Nancy als Brulletje een evenredige hoeveelheid Peter tot haar beschikking had, maar ook dat ze beiden af te rekenen kregen met zeer irritante, nooit aflatende gesprekspartners aan de andere zijde.

Eerst Nancy versus oom Karel, tweelingbroer van oom Charel, want Godfried vond dat wel lachen. Humor en de Janssens hadden een gelijksoortige relatie als de VS met het Midden-Oosten, wankel en meestal met catastrofale resultaten. Oom Karel had een vrouw, maar die zat aan de overkant van de tafel en ver van hem vandaan. Dus kreeg hij vrij spel om de laatste restjes middelbareleefijdsgeilheid bot te vieren op een vrouw die niet op de zijne leek. Oom Karel zette daarom direct hoog in.

‘Is hij wat goed?’

Echt genieten van de situatie kon Brulletje helaas niet, want zij werd op haar beurt geconfronteerd met een duo ouwe, ongetrouwde (en iedereen wist waarom) tantes die hun dagen sleten met informatie vergaren over anderen en dit ongebreideld doorrodden aan een immens netwerk van andere ouwe ongetrouwde wijven. Ook zij zagen in Brulletje het gepaste slachtoffer om wat sappige details over haar privéleven los te peuteren, zodat ze niet met

lege handen verschenen bij hun volgende steunkousenmeeting onder een dekmantel van keramiekschilderen.

‘Nog altijd alleen, Brulletje?’

Ondertussen werd oom Karel nog vrijpostiger in zijn omgang met Nancy. Zij probeerde krampachtig de aandacht van Peter te lokken door hem af en toe in de zij te porren, maar hij was volledig opgeslorpt in een gesprek met nicht Julia aan de overkant en interpreteerde het porren niet als hulpkreten maar als onhandig aaïen. Oom Karel ging rustig door met zijn exposé.

‘Maar hij ziet er goed uit, Nancy, hij heeft een goed lijf. Beetje zoals het mijne. Allez, toen ik jong was. Echt waar, ge had me moeten zien. Ik denk dat ik je type zou zijn, ik denk dat echt. Ik zag er goed uit. Ik meen dat. En ook kleine Karel beneden, niks dan lovende woorden gehoord. Hij was proper, hij was goed en hij was groot. Nog altijd. Er gaat niks boven Janssensmateriaal, maar jij mag ook niet klagen hè. Ik ga je wat vertellen, Nancy, ik was een keer samen met een meisje, nog voor ik je tante kende... of wacht even, was dat toch toen... Dat doet er niet toe, het was een warige periode voor ons allemaal in die tijd, zij met hem, ik met haar, hij met mij en zij er nog bij, het waren rare maar schone tijden. Maar goed, ik had dus een liefke en die had de onhebbelijke gewoonte om seks te hebben op openbare plaatsen. Overal, echt waar. Soms stond ik aan de toog met een lange jas aan, hup, zij op haar knieën, lul in de mond, overal.’

Brulletje kon zich eindelijk uit het gesprek met de tantes bevrijden toen oom Mark aan de twee dames zijn nieuwste elektronische gadget kwam showen, een volstrekt nutteloos duur apparaat met als doelgroep volstrekt nutteloze rijke mannen. Brulletje draaide zich naar Peter op het moment dat nicht Julia juist naar het toilet vertrok.

‘Niet wat jong voor jou?’

‘We waren gewoon aan het praten, Brulletje.’

‘Praten juist ja, dat deden wij vroeger soms ook.’

‘Heel soms.’

‘Nog altijd dezelfde charmante klootzak, merk ik.’

‘Je hebt me nog nooit een klootzak genoemd.’

‘Ook niet tijdens onze ruzies?’

‘Nee, meestal was het sukkel of eikel en heel heel soms penislul. Vond ik echt altijd erg grappig.’

‘Het woord penislul?’

‘Ja. Ik vond dat zo kinderlijk. Niet kinderachtig, versta mij niet verkeerd, maar gewoon kinderlijk. Twee woorden die vies klinken samenzetten en denken dat dat mij zou kwetsen.’

Brulletje was dat al helemaal vergeten, net zoals veel dingen die ze samen hadden meegemaakt. Maar de reden voor hun breuk stond nog glashelder in haar geheugen gegrift, hoe banaal die nu ook aanvoelde.

Ook Nancy had zich kunnen loswrikken van oom Karel toen het zijn beurt was om het nieuwe gadget te bewonderen en claimde weer haar man.

‘Kom Peter, we gaan buiten eentje roken.’

Gedwee stond hij op en volgde haar naar de deur, zijn blik echter op Brulletje gefixeerd. Deze keek ook niet weg en voorvoelde al de uitkomst. Maar simpel lag het allemaal niet, zeker niet bij haar familie.

Brulletjes wijnglas werd gevuld en even snel geledigd. Met als reactie een afkeurende blik van haar moeder en een bemoedigende blik van oom Karel.

De sorbet, met passievrucht en munt, kwam en zo ook Nancy en Peter. Toen de lepels voor de laatste keer tegen de metalen coupe hadden getikt, was het tijd voor Godfrieds jaarlijkse toespraak, waarbij telkens reikhalzend werd uitgekeken naar woorden zoals ‘erfenis’, ‘erven’ en ‘niks voor mijn vrouw’.

‘Beste familieleden en aangetrouwden. Eerst en vooral welkom Peter, je ziet er als een goeie jongen uit (instemmend gegrom).

En natuurlijk verwachten jullie nu een lange speech over jaarrekeningen met een paar moppen ertussen. Maar mijn vrouw dacht dat het een goed idee zou zijn om een keer wat cultuur te introduceren. Dus beste familie en aangetrouwden, het is tijd voor amusement. Hit it, Henri.'

De ober, Henri blijkbaar, doofde de lichten en liet de Janssens achter in volledige duisternis, op de lichtjes van de nooduitgangen na. Maar niet voor lang. Een korte lichtflits en toen opnieuw donker. Een lage brommende basdreun die al het servies en een paar kunstgebitten deed rinkelen. Een flauw lichtje groeide op een schijnbaar lege tafel in een verre hoek van de feestzaal. Vanuit de constante dreun de geboorte van een melodie, strijkers die hun best deden het geluidsgeweld te counteren met wat klassieke schoonheid, misschien Bach, misschien iets anders. De dreun verzwakte en de violen zwollen aan. Het spotje op de tafel flikkerde zichzelf tot meer helderheid. Nu konden ze allen zien dat er iets op tafel lag, een mens in een tafellakenkostuum, met boven op hem glazen en borden. De mens kwam moeizaam overeind, met zijn rug naar zijn publiek, de glazen en borden vielen niet om want zaten vastgeplakt op zijn vest. Toen de man eenmaal zat, bracht een ober hem een ouderwetse microfoon op een ouderwets statief. Nog steeds met het gezicht naar beneden begon hij te fluisteren, fluisteren werd neuriën, neuriën werd zingen. De crooner in zijn witte kostuum zong een lied en verjoeg alle andere geluiden. Hij zong het lied dat begint met 'now the end is near'. De man kroop van tafel en draaide zich om. Het refrein naderde en hij bouwde op naar een climax. 'I did it my way.' Zijn enthousiasme was het teken om van doods naar exuberant te gaan.

Want daar verschenen twaalf danseressen. In een pad geëffend door licht naar een open plek in het restaurant. De twaalf vrouwen waren allen gekleed in sexy aposteltoga's. Terwijl de laatste coupletten van het lied weerklonken, begonnen de dames cryptisch het laatste avondmaal uit te beelden met de crooner in het

midden als een heel suave Christus. De 'My Way'-klanken stier-
ven uit en een episch nummer uit een oude musical claimde de
ruimte. *Hair*, werd er gefluisterd. De danseressen en de man hieven
hun handen in de lucht en werden bedolven onder confetti ter-
wijl ze met hun tongen klakten. Waarschijnlijk een abstracte ver-
wijzing naar een of ander Azteeks zuiveringsritueel. Wie ooit heeft
toegelaten dat kunst ook hol en betekenisloos mocht zijn, moet
dringend een standbeeld krijgen dat voorbijgangers mogen ste-
nigen.

Maar het pretentieuze schouwspel was nog niet voorbij. Inte-
gendeel. De danseressen rukten hun toga's uit en begonnen nu een
rondedans in hun vleeskleurige maillots. De halfslachtige mei-
boomdans werd een gezinsvriendelijke orgie. Daarna probeerden
ze schipbreukelingen uit te beelden met de crooner in een Posei-
donpak, die meer op Bin Laden leek dan op de godheid, misschien
was dit de bedoeling, misschien werd maatschappijkritiek niet
geweerd in dit intellectueel spektakel. Na een goeie twintig mi-
nuten van gehuppel en gepuf, met hier en daar allusies op the-
ma's zoals man/vrouwverhouding, eenzaamheid, liefde, man/
vrouwverhouding, hoop, man/vrouwverhouding, woede, religie,
geweld, man/vrouwverhouding, moederschap en man/vrouwver-
houding, kwam deze performance eindelijk tot een einde. En wat
voor een. De dertien dramastudenten gingen op één rij staan en
kwamen om de beurt naar voren om zinnen te debiteren als 'I live
the life of a dead person' en 'Je suis un trou noir'. Dertien zin-
nen met elk een gemiddelde van zes woorden. Tijdsduur: zeven
minuten. Reden: I-pauze-live-lange pauze-the-iets kortere pau-
ze-life-pauze plus snik nog een keer herhalen-the life of-pauze-
a dead-herhalen, deze keer luider-dead-nog een keer herhalen en
nu al roepend-A DEAD-extreem lange pauze om heel dramatisch
te maken plus traan uit oog forceren-person-in huilen uitbarsten.
Nadat iedereen zijn gloriemoment had gekregen, doofde het licht
en verdween iedere muzikale klank.

De zaallichten floepten weer aan en de dertien performers maakten zich klaar om te buigen. De familie Janssens maakte zich niet klaar om te applaudiseren. Tot de vrouw van Godfried en haar man begonnen te klappen, luid en enthousiast. Hier en daar liet een oom uit ongemakkelijkheid wat handgeklap horen, maar veel stelde het allemaal niet voor. Enkel het organiserende koppel bleef consequent de spelers aanmoedigen om te buigen, wat ze uiteindelijk zonder enige samenhang ook deden. Godfrieds vrouw smeedt er nog wat 'bis bis bis' tussendoor en wreef de tranen uit haar ogen. Uit de toiletten verscheen de regisseur, een kleine dertiger met rossig warrig haar en een dure bril. Hij kuste en omhelsde zijn acteurs en zwaaide triomfantelijk met zijn arm. Maar meer applaus dan die twee paar handen op elkaar genereerde het niet. Tot ook dit wegstierf. De jongens en meisjes van de lokale theateropleiding trokken zich terug in de toiletten en achter de gesloten deur kon je ze horen juichen omdat het zo intens aanvoelde, hun parameter voor een geslaagde voorstelling.

Oom Charel was de eerste die het aandurfde om de beruchte vraag te stellen.

'Hoeveel heeft deze onzin gekost?'

Godfried liet zich niet uit het lood slaan en antwoordde dat hij had besloten om een kunstmecenas te worden en zijn geld te investeren in beginnende, beloftevolle, experimentele artiesten. Oom Charel interpreteerde het antwoord als een belediging en kaatste woedend een vraag terug.

'Verbras jij daaraan ons geld?'

Nu verloor ook Godfried zijn kalmte.

'Jullie geld, dat is godverdomme mijn geld en ik doe ermee wat ik wil. Nietwaar, schat?'

Zijn vrouw gaf haar man vijfhonderd procent gelijk en begon zich nu ook in het gesprek te mengen. 'Weet je wat het probleem is met deze familie? Jullie zijn cultuurbarbaren. We zagen juist

een ontzettend ontroerende voorstelling over wat het betekent om vrouw te zijn in deze maatschappij. En jullie kunnen alleen maar aan geld denken.'

Deze opmerking kon Nancy op haar beurt niet laten voorbijgaan.

'Dat moet jij juist zeggen, golddigger.'

Nu was het hek volledig van de dam en kon de ruzie losbarsten. Peter keek Brulletje aan met een blik van 'wat is hier aan het gebeuren?' en Brulletje gaf hem dezelfde blik terug. Zij bleven als enige twee zitten terwijl de rest overeind was gekomen om tegen, door en over elkaar een tirade af te steken. De twee ex-geliefden konden niks doen om de val van de Janssensclan tegen te houden, alleen toekijken en aanhoren hoe generaties elkaar aanvielen.

De verwoesting was enorm. Verwijten en beledigingen bestond tegen elke vorm van sorry vlogen heen en weer over de tafel. In het middelpunt Godfried versus zoon Charel. In de periferie Nancy versus vrouw Godfried. Iedere strijdende partij gesteund door een leger van medestanders die nog een keer met elkaar in de clinch gingen. Peter vroeg bijna onhoorbaar in de kakofonie van geroep en gehuil aan Brulletje of ze mee naar buiten wilde sluipen.

'Om eentje te roken.'

Brulletje knikte van wel en ze probeerden zich zo onopgemerkt mogelijk uit het strijdtoneel terug te trekken. Even leek het of Brulletjes vader haar wilde betrekken in zijn discussie met neef Lars, maar dat bleek loos alarm te zijn. Zonder kleerscheuren of een 'Hé, waar gaan jullie naartoe' bereikten ze de veilige neutrale parking.

Daar op de motorkap en leunend tegen de voorruit van Peters auto sprokkelde ze de laatste zonnewarmte. Hij bezat nog steeds dezelfde onverbiddelijke Ford Fiesta die al drie relaties, acht ongelukken en massa's stormen had overleefd. De roestplekken als medailles van bewezen moed. Ze herinnerde zich nog helder hun

helse rit op de péageroutes richting Zuid-Frankrijk, het keerpunt in de relatie. Twaalf uur in een wagen naar een camping die misschien niet eens bestond. Een reis gekenmerkt door felle ruzies en bijtend stilzwijgen.

Het was ook dezelfde auto waarmee ze lichtjes beschonken terugkwamen van een feest en besloten om niet direct naar huis te gaan. Gewoon wat blijven rijden, of cruisen zoals Peter het verwoordde. Met motregen vermengd met slaperige grootstadklanken in de lucht. Ongenaakbaar in de metalen kooi van de Fiesta gleden de twee verliefden met onder hen de weerspiegeling van de auto op de natte kasseistraten. Het was toen dat Brulletje voor de eerste keer overwoog om ooit zijn kind te baren. Het hypothetische kind dat namen droeg als Boris, Leyla en Megatron, maar nooit zou bestaan.

Op de motorkap zijn er blikken. Schichtige blikken. Blikken van twijfel. Ze tuurden naar elkaars gezicht op zoek naar een frons of een glimlach om te weten wat de ander dacht. Tot Peter het gewoon vroeg.

‘Wat ben je aan het denken?’

‘Niks speciaals.’

Een antwoord dat hem weer deed twijfelen. Maar wat moest ze anders zeggen. Hij bleef verder vragen, hopen op iets, een teken, een soort startschot, gewoon een ja, een *ja, je mag*.

‘Hoe voel je je?’

‘Onwennig.’

‘Heel onwennig?’

‘Ja.’

‘Te onwennig?’

‘Nee, dat niet.’

Peter voelde zich al wat zekerder van zijn zaak en werd iets opdringeriger.

‘Denk je nog veel aan vroeger, aan ons?’

‘Nee, niet echt’, zou het eerlijkste antwoord zijn, maar aan de

andere kant kon Brulletje het afgelopen uur aan niks anders denken, dus zei ze dan maar: 'Soms wel ja.'

'En aan wat denk je dan?'

Opnieuw negeerde Brulletje het juiste antwoord, 'Voornamelijk de ruzies', en koos ze voor 'Je aanrakingen', want diep van binnen wilde ze niks liever dan hem proeven, weten of zijn lippen nog altijd zo lekker smaakten. Hij vroeg niks meer en bracht zijn hoofd dicht bij het hare. Eerst de monden kuis op elkaar, maar het duurde niet lang voor ze iedere terughoudendheid achterwege lieten en elkaar zoenden als aankondiging op een vrijpartij.

De vrijpartij in kwestie vond zes minuten later plaats op de achterbank van zijn auto. De wagen was krap, ongemakkelijk en onwaarschijnlijk wild. De perfecte metafoor voor de relatie die ze ooit hadden. Eerst wilden ze het nog op de parking zelf doen, maar de kiezelsteentjes prikten in Brulletjes billen, of als andere optie in de tuin, maar daar zouden ze volledig blootgesteld zijn aan de blikken van hun bekvechtende familie en andere restaurantgangers. Het zou wel meteen de ruzie stilleggen, maar dan waarschijnlijk in een nog heviger versie opnieuw losbarsten.

Bleef enkel nog de kleine Fiesta met beperkte beenruimte en laag dak over. Als eerste standje probeerden ze dat Peter ging zitten met zijn broek op zijn enkels en zij op zijn schoot, maar om hiervan te genieten had Brulletje idealiter een helm nodig. Dus verplaatsten ze zich in een andere positie, namelijk hij plat tussen de twee voorzetels, zij rok omhoog, slipje uit, en zo op hem, maar ook dit plan faalde wegens het hardnekkig poken van de versnelingspook in zijn rug.

Tussen geilheid en daad stonden geen wetten maar wel praktische bezwaren in de weg. De laatste poging vergde wat voorbereiding, namelijk de achterzetels naar beneden en dan was de bedoeling half op de zetels half in de koffer, maar eerst moest hij dat verdomde hendeltje zoeken waardoor de stoelen neerklapten. Zijn kop rood van allerlei soorten opwinding. Zij kon alleen maar

giechelen toen ze zijn werkeloze stijve zag bengelen tussen zijn dijen, maar wel bleef ze zich vingeren om het gevoel niet te verliezen.

Eindelijk hanteerde Peter het juiste mechanisme en kon het neuken tussen reservewiel en vergeten boodschappentassen voortgezet worden. En ondanks alles was het absoluut de moeite waard, voor hen allebei. Eerst puur genot, daarna de rest, waaronder veel spijt.

Maar wat ze nu voornamelijk nodig hadden, was een zeer solide excuus voor wanneer ze het restaurant weer in gingen. Een antwoord als ‘niks speciaals’ zou allesbehalve toereikend zijn. Zeker voor Nancy.

De ruzie leek bedaard, dus hun intrede zou nog des te meer opvallen, samen met de vlekken op zijn broek en haar volledig in de war geraakte kapsel. Iemand met twee ogen en twee hersencellen zou in twee seconden doorhebben wat deze twee mensen hadden uitgevreten, dus laat staan een volledige tafel. Peter en Brulletje twijfelden voor de voordeur en even had wegvluchten en nooit meer terugkomen iets romantisch. Maar zo goed was de seks ook weer niet. Hij keek naar haar en vroeg hem te vertrouwen, hij zou wel iets verzinnen. Brulletje geloofde er niks van, maar knikte toch, opgelucht dat hij het op zich nam de meeste slagen te incasseren.

De familie was gekalmeerd en de twist leek bekoeld, als enige schade enkele kapotgescheurde hemden en een paar verbrijzelde ego's. Na al het geroep, getier, gesleur en geduw was er een oplossing gevonden en moest Henri de champagne brengen. Het was toen ongeveer, bij de verdeling van de champagneglazen, dat de afwezigheid van Brulletje en Peter begon op te vallen. Het was dan ook niet verwonderlijk dat ieder familielid rechtstaand met glas klaar om te toosten hun binnenkomst detecteerde en bijna in koor de gevreesde vraag stelde.

‘Waar hebben jullie gezeten?’

Heldhaftigheid maakte plaats voor pure paniek en Peter kreeg geen zinnig woord meer uit zijn strot, hij kon alleen maar huilen. Als een kind dat zijn teddybeer heeft verloren, stond hij luidkeels te grienen en sorry's te mompelen. Brulletje probeerde nog verschrikt de schade te beperken door 'ik weet van niks'-blikken te werpen.

Maar toen Peter zinnen begon te snikken als 'Sorry Nancy, echt waar sorry, ik zal het nooit meer doen, maar zij is begonnen, zij begon te foefelen en je weet hoe gevoelig ik daar ben en ik wilde niet, maar ze deed toch verder..'

Nancy nam haar glas en goot het over Brulletje, nam toen haar verloofde en sleurde hem naar buiten, de auto in en zo naar huis. Nu bleef Brulletje alleen achter met zestien afkeurende koppen voor zich en zei het enige wat een vrouw in haar positie kon zeggen.

'Vroeger was hij leuker.'

Hoe de wereld perfect functioneert zonder mij

Tussen niks meer te doen en nog niets op televisie ga ik weer naar buiten. Terug naar de plek waar mensen hard hun best doen om elkaar te ontwijken en nog meer om elkaar te negeren. Terug in een stad met te weinig plaats, te weinig werk en soms te weinig zuurstof om degelijk te functioneren.

Dit verhaal kent hier, bij het verlaten van mijn huis, zijn oorsprong. Het is hier en het is nu dat een onomkeerbare reeks van gebeurtenissen wordt ontketend. Dit verhaal zal in zijn bombastische ambitie mij en iedereen om mij heen meesleuren en sommigen van hen zelfs verzwelgen. Het toont absolute willekeur in de slachtoffers die het maakt en de figuren die het spaart. Dit verhaal kent geen hoofdpersonages, alleen een verteller met weinig kennis van zaken. Het is niet omdat ik ervoor kies deze toekomstige geschiedenis te beschrijven, dat ik reeds het einde kan voorstellen. Ik ben een man van eind twintig en sta op het punt alle andere zekerheden in mijn leven te verliezen.

Maar niet alleen ik. Dit is ook het verhaal van een volledige generatie. Niet deze generatie, maar de volgende. Niet nu, maar iets later in het nieuwe verse millennium. Niet hier, maar in de grootste stad die dit land ooit heeft gekend.

Een stad zo groot dat ze bijna de staatsgrenzen overschrijdt. Alsof op een dag een enorme metalen komeet met een korst van asfalt op de aarde is neergestort. De huurprijzen zijn in sommige

stadsdelen zo hoog dat het geen schande meer is om in een kartonnen doos te wonen. Er zijn volledige wijken met duizenden dozen netjes naast elkaar, elk met stromend water en internetaansluiting. De wanhoop is hier zo groot dat iedere vijftien minuten een nieuwe sekte wordt opgericht, zoals de fundamentalistische atheïsten. Die geloven in niks, maar wel heel hard. De keuze aan televisiezenders is hier zo hoog dat deze stad meer beroemdheden creëert dan ze financieel kan ondersteunen, daarom wordt er jaarlijks een benefiet georganiseerd om voor hen geld in te zamelen. Ook kun je een beroemdheid adopteren en in huis nemen.

Maar niemand doet dat.

Er worden dagelijks mensen aangevoerd en mijn kant uit gesmeten. En de camera's opgehangen aan stoplichten en winkelingen registreren mijn reactie. Deze stad is de grootste verborgene camerasketch ooit en de clou laat al jaren op zich wachten. Soms denk ik dat men al die wijven een dag ervoor in verschillende danstenten heeft geronseld en daarna in bussen naar hier gebracht, gewoon om mij te irriteren. Vooral die legioenen blanke pubermeisjes die arm in arm het volledige trottoir versperren, die ondoordringbare muren van labiel vlees. Gevolgd door die gediplomeerde trutten die plotseling allemaal op zoek zijn naar de ware, want ze hebben nog maar tachtig jaar te gaan.

'Ik heb al met 720 mannen geneukt, maar deze keer is het anders. Nu moet het echt speciaal zijn.'

Buiten hebben ze de vuilnisbakken dichtgeplakt uit vrees voor bomaanslagen. Het vuilnis verzamelt zich rond de tonnen als een jeugdbeweging rond een kampvuur. De schemer komt en jaagt de pendelaars weg, terug naar de buitenwijken. Ze hebben de straten volgehangen met neon om mij te lokken. De hoeren bonken op hun ruiten. De cinema opent zijn poorten en verwelkomt de celluloidgelovigen. Ik passeer mensen die dezelfde lichaamsdelen gebruiken om te kussen en te schelden, om te vrijen en te pissen, om te strelen en te slaan. Onbewust begin ik een paar te vol-

gen. Ze kunnen niet ouder zijn dan zestien. Ik blijf drie meter achter hen en kan mij enkel inbeelden wat ze tegen elkaar zeggen.

‘Waarom wil je je borsten niet laten zien aan mijn maten?’

‘Gewoon, daarom.’

‘Eén maar.’

‘Welke ene?’

‘De rechter.’

‘...Neen.’

Haar borsten, mijn god, die borsten. Ik voel me weer even geil als Zweden. Dus besluit ik maar om een ex-lief lastig te vallen en het nog een keer bij haar te proberen. De meest logische keuze zou Brulletje zijn, maar dat durf ik niet. Zeker sinds ons laatste gesprek. Dan maar de volgende op de lijst, Maya. Twee obsessies, sigaretten en truien. Tijdens het vrijen eiste ze rookpauzes en voor iedere gelegenheid heeft ze wel een trui liggen. Zelfs voor de begrafenis van haar grootvader had ze een wollen trui aan met daarop skeletten. Ze neemt niet op, maar ik weet waar ze zit. In de BaarBar. Met haar fuiftrui aan. Ze zit aan haar vaste tafel met haar vaste kennissenkring.

Haar broer.

‘Hij is niet dom, hij heeft gewoon leermoeilijkheden.’

Die kleine met haar lange broeken.

‘Er zitten weer brokken in mijn maandstonden, misschien moet ik ze toch een keer bewaren en naar een labo sturen. Misschien zit er in mijn brokken wel de remedie voor kanker of zo.’

En die dikke met haar theorieën.

‘Misschien moeten mensen T-shirts dragen met daarop hun naam en hun probleem. Brenda, zwanger van halfbroer. Steven, homoseksuele satanist. Kunnen we talkshows organiseren op straat.’

Ik heb nu al geen zin meer om mij erbij te voegen, maar Maya merkt mij op en wuift. Ik zet mijn beste glimlach op en wuif terug.

Nu doet ze die uitnodigende roterende handbeweging. Ik aanvaard het audiëntieverzoek en zet mij schrap voor een overdosis gelul en gezeik door de vier ruiters van de apocalyptische saaiheid. Eerst begint de broer.

‘Dat is lang geleden?’

Punt.

Geen ‘Het is fijn om je terug te zien.’

Geen ‘Waarmee ben je nu bezig?’

Gewoon ‘Dat is lang geleden.’

Dat is een feit. Dus wat kun je er ook op zeggen? Toch gewoon: ‘Ja, het is lang geleden.’

Stilte. Nu is het de beurt aan die dikke met haar theorieën.

‘Mag ik je iets vragen?’

Wat kun je daarop zeggen? Een nee is onmogelijk, want je weet dat ze het sowieso gaat vragen, zelfs als je nee zegt, maar dan verstoort in een verwijt zoals ‘Nou, ik ging je gewoon vragen of je een feng shui barbiehuis een goed idee vond.’

Dus een ja moet je zeggen, anders blijven ze gewoon staren en gespannen wachten.

‘Ja.’

‘Ik heb je advies nodig.’

‘Bij wat?’

‘Wel, het is het volgende, ik heb vorige week een man afgewezen.’

‘Waarom eigenlijk?’

‘Wel, hij was een weegschaal en die lijken te veel op kreeften. Dus ik wimpel hem af door hem wijs te maken dat ik aids heb, maar nu beschouwt hij mij als zijn goede doel. Hij staat nu iedere nacht onder mijn raam te bidden met heel zijn familie. Wat moet ik doen?’

Omdat zelfmoord misschien iets te cru klinkt, zeg ik iets in de trant van: ‘Misschien moet je buitenkomen met een hoofddoek, dat schrikt die christenen altijd af.’

Geen reactie.

Vervolgens probeert die kleine met haar lange broeken wat sfeer erin te pompen. Zij is het soort mens dat meer geïnteresseerd is in het seksleven van beroemdheden dan in dat van zichzelf.

‘Je bent een man, hè?’

Alsof ze het toch even moet checken. Ze haalt haar doelgroep-tijdschrift uit haar tas en spreidt de middenpagina’s open op het tafeltje. Biervlekken besmeuren als ontpoppende bloemen het papier. Ze toont mij een fotoreportage met een bloedmooie glossy-meid in een heel ongemakkelijke zetel.

‘Vind je die knap?’

Ze schudt wat met haar kop en spert haar ogen open alsof ze een R&B-negerin is.

‘En, vind je die knap?’

Met in haar stem een frustratie die aan het groeien is en vanachter in haar keel hoor ik al een zucht klaarzitten.

Wat denk je? Natuurlijk vind ik die knap, iedere heteroseksuele vent boven de tien jaar vindt die knap, daarom worden er foto’s van haar genomen. En niet van jou. Want jij ziet eruit alsof je in mekaar bent gestoken door twee dronken apen die te veel klei hebben gekregen. Maar dat is niet persoonlijk bedoeld. Het punt is, zij is mooi en heeft daar haar beroep van kunnen maken. Jij niet. Daarom zit je hier. Bij mij. Maar in plaats van je nadeel qua uiterlijk te compenseren met humor of intelligentie heb je jezelf gevuld met zelfbeklag en een ongegronde kieskeurigheid inzake mannen. Pak wat je aangeboden krijgt, meid. Pak zelfs die dwerg aan de toog die op Vader Abraham lijkt, maar pas wel op, dat is geen baard maar een allergische aanval van kwijl.

Ze blijft nijdig tikken met haar vinger op de foto.

En wat ga je nu inbrengen als bewijs van de afzichtelijkheid van het model? Dikke enkels? Valse tieten? Wat is er mis met valse tieten? Niets toch, zeker deze niet. Zij zien eruit als twee dikke proficiats aan de wetenschap. De evolutie heeft ons zo ver gebracht. Dus laten we ervan genieten en haar gebruiken. Dat is het enige wat ons onderscheidt van de beesten, dat en keukenladders. Dus doe die foto weg, stop met klagen en vertrek naar een melaatsenkolonie, daar val je minder op.

Maar ja, dat mag je allemaal niet zeggen, want dan kwets je haar gevoelens en dat vindt Maya niet leuk. Dus werp ik een verstrooide blik op de foto en stel haar gerust met een 'Valt wel mee'. Zij tevreden. Ik opgelucht. Bittere klaagzang in de kiem gesmoord.

We luisteren nu met zijn allen naar hoe de broer neuriënd probeert mee te rappen met de muziek en alleen woorden als 'bitch', 'ho' en 'your mommy is my daddy' juist heeft. Voor enige tijd is dit ook onze enige vorm van vermaak. Maar gelukkig is er altijd Maya en haar onuitputtelijke bron aan gespreksthema's.

'Ik heb heel rare dromen de laatste tijd. Ik denk dat ik iemand anders zijn nachtmerries krijg. Want als ik rondloop in mijn droom herken ik niemand en iedereen noemt mij Kurt. Ik denk ook dat een paar bedrijven de code hebben gekraakt om in mijn kop te geraken. Want iedere keer begint mijn droom dat ik door een straat loop met op alle muren reclameaffiches en ratten met merknamen in hun vacht geschoren.'

De dikke met haar theorieën komt ertussen.

'Zou het niet leuk zijn als voor je langspeeldroom eerst trailers komen van dromen die nog zullen volgen? Wordt verwacht volgende week in een onderbewustzijn near you.'

En zo gaat het door, heel de avond lang. Maar ik overleef het. En als een terechte beloning voor mijn volharding vraagt Maya of ik wil meewandelen tot aan haar deur.

Onderweg worden we geconfronteerd met een koppel zwerwers die proberen vleselijk te zijn op het trottoir. De straatlantaarn boven hen tracht iets van poëzie bij te brengen. Maar aan twee ongewassen sukkelende konten is weinig opsmuk mogelijk. Dit kan een flinke domper zetten op haar geilheid. Om haar weer wat milder te stemmen, haal ik een oude mop boven. Ik steek wat centjes in een parkeermeter en we blijven een minuut of twee staan op onze parkeerplaats, tot ongenoegen van een automobilist. Ze moet giechelen. Goed teken.